

„Vremea necazului este cea fericită vreme,
în care Dumnezeu zidește sufletul
celui iubit al Său,
pe care l-a ales din mijlocul oamenilor.”

Sfântul Ignatie Briancianinov

VERSURI
CARE TE ȚIN
DE MÂNĂ

Traducere în limbaj verbal
Gina Pișlaru

Editura Predania
București

Versuri care te țin de mână, Editura Predania,
București, 2023
ISBN: 978-630-6563-20-3

VEȘTI BUNE

Poate cea mai frumoasă
Dovadă a noastră
Că Dumnezeu este
Și ne iubește
E tocmai faptul că astăzi
Trăim.

Deși răul se-ntinde mai tare
Și întunericul doare
Războaie în câmpuri electromagnetice
Informaționale sau septice
Se poartă cu înfometare,
Iubim.

Și chiar dacă morții
Își plâng nepoții
Privind din cealaltă lume
Mașini fără nume
Cum ne strivesc sorții,
Zâmbim.

MUZICA TĂCERII

Aproape că nu-mi vine să scriu
nici un cuvânt,
Aș face o poezie goală,
în gând.

Goală de mine și plină
de Tine,
Lină ca mierea
de-albine.

Acolo unde este
Cuvântul,
Ce rost să mai aibă
vorbitul?

...

Doamne, ce bine că
Te iubesc!
Îți mulțumesc,
Îți mulțumesc.

...și, totuși, nu de ajuns...

REVELAȚIE

Nouă, tuturor, Doamne, ne e frică de iad,
De aceea ne răzvrătim și hulim,
Ne mândrim și fugim,
Ascunzându-ne golul.

Pe noi toți, Doamne, ne doare
izgonirea din Rai,
O simțim chiar și după vreo 8.000 de ani,
Chiar dacă nu mai putem plânge,
Ca Adam, doliul.

Oricâte ziduri și etaje am avea, Doamne,
Oricâte mașini, oricâte grădini,
Nu reușim să ne ascundem în ele,
Nici să uităm acest chin.

Diferența dintre Iuda și sfinți, Doamne,
E că sfinții nu fug
de durerea izgonirii din Rai.
Spune-mi, Te rog,
Nu-i așa că așa-i?

Poate că și asta înseamnă, Doamne,
Să-ți ții mintea în iad,
Să ai curajul să-ți privești cea mai mare durere,
Durerea tuturor, în inima ta, ca un scai.

POT, DOAMNE?

Doamne, pot să mai plâng puțin,
înainte de a Te picta?
Știi, rana asta, care mă doare
și care mă vindecă,
Pe care Tu mi-ai legat-o,
de-atâtea și-atâtea ori
Și mi-ai uns-o cu untdelemn, aghiazmă și vin,
Încă mai stoarce din puterea de a lupta,
Încă mă-nțeapă, încă mă roade și spintecă,
În omul cel vechi,
care vrea să petreacă în multe culori,
Și omul cel nou, care vrea doar
albă lumină, pe suflet senin.

Doamne, pot să te mai îmbrățișez puțin,
înainte de a plânge?

TE-AȘ IUBI, DOAMNE!

Te-aș iubi, Doamne, Te-aș iubi...
Cum iubesc florile diminețile,
Cum iubesc stelele nopțile.
Ba mai mult de atât!
Cum iubesc crestele cerurile,
Fântânile, apele...
Și chiar mai mult de atât!

Dar nu pot, Doamne, nu pot...
Sunt ca gheața lipită de scări,
Când vor, iarna, bătrânii să iasă din casă,
O grămadă de gânduri și stări,
Pe inima mea neputincioasă.

Luminează puțin,
o, Soarele Dreptății!
Trimite-mi o rază de har,
topește-mă toată!
De dragul Tău, Doamne al vieții,
Renaște-mă încă o dată!

RUGĂCIUNEA INIMII-MI

Doamne, Iisuse Hristoase,
mai iubește-mă!
Mai caută-mă, mai descoperă-mă,
Ca, prin Tine, să mă aflu și eu,
Dincolo de ego-ul meu.

Doamne, Iisuse Hristoase,
mai iubește-mă,
Mai rabdă-mă, mai iartă-mă!
Căci, fără Tine, totul mi-e greu,
Chiar și să fiu eu...

Doamne, Iisuse Hristoase,
mai iubește-mă,
Mai vindecă-mă, mai apără-mă
De mine însămi și de duhul
răcnind ca un leu,
Pentru că nu vreau alt Dumnezeu!

DOAMNE, NU MĂ LĂSA!

Doamne, nu mă lăsa să cad
În dorințele mele!
Doamne, ridică-mă Tu,
Din pofte și lene!

Doamne, nu-mi da ce vreau,
Când rău inima cere!
Doamne, dă-mi ce vrei Tu,
Chiar dacă primesc cu durere!

Doamne, izbăvește-mă Tu
De iluzii și vise!
Doamne, dă-mi să văd clar
Unde-s curse ascunse!

Doamne, nu ce știu eu
Să-mi strige în minte!
Doamne, doar la ce-i bun și real
Să iau aminte!

Doamne, nu-mi sta împotriva,
Chiar de nu am smerenie!

Doamne, întoarce-mă Tu
De pe drumuri viclene!

Doamne, deschide-mi Tu ochii,
Chiar de prefer să visez!
Doamne, trezește-mă iute,
Când încep s-aberez!

Nu mă lăsa, Doamne,
În mâinile mele!
Ține-mă tare, Te rog,
Când mă-ndrept spre plăcere!

Nu vreau veselia
Ce mă desparte de Tine,
Ia-mi tot confortul
Ce mă lipește de lume!

Și când vezi, Doamne,
C-am obosit să mai lupt,
Șoptește-mi în inimă
Că pot mai mult!

NOSCE TE IPSUM

Mi-e dor de simplitate – o simplitate
de-un cerc sau de-un punct,
M-am ascuns de durere, într-o mângâiere,
o vorbă, un gând.

Aștept o minune – minunea de a mă privi
în ochi și a mă cunoaște
Din creștet, prin șira spinării,
până în golul care se naște.

Aproape că mi-aș dori să iau toate cuvintele,
să le fac sul,
Să le îndoi, să le-ntind, să le-alung,
să le-adun.

Să le pierd, să le trimit în mine, să mă caute
și să afle
Tot ce-am spus, ce-am gândit, ce-am simțit,
tot ce strigă "iaște!".

DE-O ZI

Fluturii albi de o zi
Sunt fericiți,
Se plimbă printre particule
Liberi.

Fluturii albi de o zi
Nu greșesc niciodată,
Nu se bat, nu se ceartă.

Fluturii albi de o zi
Se compun
Și se dispun ca o notă de Fa
Peste Mi.

Fluturii albi de o zi
Nu au timp să se despartă,
Doar se iubesc și se iartă.

CE SĂ VEZI, CE SĂ CREZI?

Am văzut o floare de Lisianthus -
Prietenă mea cea mai bună
Nu știa să-i spună numele
Dar o dorea, doar pentru că era
la mine în mână.

Am văzut și un vârf de cer -
Vecinul meu de la cinci
E mai aproape de el
Cu patru metri fără patru opinci.

Am văzut și un stol de berze -
Șoferul care ne conducea
A trecut mai departe
Pentru că, de fapt, nici nu prea avea
de ce să stea.

Aș fi văzut și un sfânt
Doar că proiecția mea
A pus peste el
Un strat gros de gânduri și o moleșeală
de catifea.

AM FOST ODATĂ, CA NICIODATĂ...

Într-o vreme credeam că știu tot.
Cum își știe valul țărmul.
Cum își știe norul cerul.
Cum își știe oxigenul...
apa.

Într-o vreme credeam că pot tot.
Cum poate ierta peștele.
Cum pot vibra stelele.
Cum pot înghiți lacrimile...
pleoapa.

Într-o vreme credeam că simt tot.
Cum simt ochii lumina.
Cum simt cărbunii anilina.
Cum simt florile albina...
la agapă.

Acum știu că nu știu,
Că vreau, dar nu pot,
Că simt că nu simt.
Acum sunt cum n-am fost...
vreodată.

EU... CE?

Doamne, dacă unii sunt adiere de vânt,
Eu ce sunt?

Doamne, dacă frunzele plâng,
Eu ce strâng?

Dar, Doamne, dacă zilele trec,
Eu ce plec?

Și, Doamne, dacă inimi se pierd,
Eu cui cred?

AM

Am văzut durerea
Și am simțit culoarea albastră,
Am ascultat pelinul
Și am gustat din unde hertziene,
Am plâns uitarea
Și am pierdut lacrimi pe fereastră,
Am mângâiat suspinul
Și am oftat părul prin perne.

Am citit lumea
Și m-am învățit printre cărți,
Am țipat pânzele
Și am pictat despărțiri ciudate,
Am băut ceasul al 12-lea
Și am ajuns în pahare trase la sorți.
Am iubit florile
Și am cules buchete de
îmbrățișări delicate.

Am pierdut tastele
Și am apăsat prea puternic timpul,
Am gândit dragostea
Și am trăit întrebări și răspunsuri,
Am aprins glumele
Și am râs cu poftă jocul,
Am dansat vremea
Și am tremurat
în pantofi fără tocuri.

UN SINGUR TRUP

Aștept să mă culc de vreo două-trei ore,
De dinainte să vreau să adorm,
La fel cum aștept să fiu mamă,
De dinainte să vreau un copil.

Uneori mă întreb dacă sunt
cu adevărat femeie,
Dostoievski spunea
că femeile nu pot ierta.
Ori eu pot – poate pentru că s-ar putea
Să-L fi rugat pe Domnul
să-mi dea bărbăție?

Dar numai la minte, la inimă, mai bine,
totuși, femeie...
Să poți iubi ca o ea,
să poți uita ca un el.
Ce simplă-ar fi viața, cu cap de bărbat
În inimă de femeie!

VOIA MEA

Am crezut că pot să mut munții
Cu un bob de muștar
Și m-am prăbușit sub cruce,
Înainte de prima treaptă a scării,
Alungând orice dar.

Am căzut în genunchi și am plâns.
Atât mai puteam.
Neștiind nici măcar ce să cer,
Neînțelegându-mi gândul ascuns,
Pe care-l simțeam.

Și zic, mereu, "Doamne, facă-se voia Ta!",
Dar în adâncul meu putred,
Printre răni și suspine,
Am doar voia mea și a mea, și a mea.
Și un chin în cuget.
Cum să înțeleg, Doamne, voia Ta?
Când plină de sine și mare,
Stă așa dreaptă și clară
Voia mea și a mea, și a mea,
Punând, pe răni, sare.

ÎN GENUNCHI

Eram în genunchi; pe perna
de rugăciune
S-au adunat rânduri de curcubeu,
Dar eu nu aveam decât câteva lacrimi.

Simțeam că am înțeles rostul luptei
Și m-am ridicat, grăbită să mă admir,
Luând armele și ținându-le
țanțoș în față.

Însă, imediat ce-am prins pixul
și l-am pus
Pe foaie, s-a spulberat toată revelația,
Spartă, cu acul, de mândria
mâniei mele.

Cum să te apropii de un balon
de săpun
Fără să-l transformi
într-o picătură de apă?
Cine nu s-a jucat cu focul
n-o să priceapă.

Dar cine s-a ars o să-nțeleagă
prea bine
Că în revelații și-n luptă trebuie să fi
Mai fin decât cuvântul,
mai tare ca gândul.

Spune-mi, așadar, cine va putea trece
cursele toate,
În veacul târziu, beteag, de la urmă,
Dacă nu singur smerenia de-a te privi
în oglindă?

Învăță de la perna de rugăciune,
cu rânduri de curcubeu,
Că viața ori ți-o ștergi în genunchi, toată,
Ori ți-o tragi, cu răbdare, pe roată.

DIALOG

„Mulțumesc, Doamne,
și pentru această durere,
Mi-e greu să o port,
Dar, când se cere, se cere...
Teoria e simplă și bună,
Totuși, ce pot să fac,
Când în mine-i furtună?”

„Poți să plângi” - spune Domnul,
„Te țin în brațele Mele!
Când apele curg, se risipește tot norul.
Și, în curând, vei fi mai senină,
Decât înainte de-a fi lovită
Exact unde crusta pe rană e cea mai fină.”

„Mă simt folosită, Doamne, și doare,
Așa tre' să fie
Chiar la fiecare-ncercare?
Credeam că devine din ce în ce mai ușor,
Cu fiecare durere,
Dar, cu cât se adună, îmi fură din zbor.

Părea c-am făcut ce pot eu mai bine,
Am luptat, știi,
Cum am putut, să nu rămân fără Tine.

Și, totuși, acum, cu inima frântă,
Parc-am pierdut și busola
Și-s cu spada nădejzii zdrobită.
Credința abia se mai ține și ea,
Într-o rână,
Iar dragostea-i spartă, sună a tinichea..."

*Dumnezeu tace, știe că știi că știam
Că totul e-o cursă,
Doar că, din poftă, mă prefăceam.*

„Tu știi, doar, că sfinții
au trecut prin durere,
Nu poți evita asta,
Nu te poți curăți prin plăcere...”

FRUMOSUL

Știi ce e cel mai frumos la oameni?
Zâmbetul de pe obrazul
care tocmai a plâns.

Dar la flori știi ce e cel mai frumos?
Sărutul de pe fruntea
celui care le oferă.

Poate vrei să-ți spun și la pisici
Cât de frumos e
lătratul care le alungă.

La cai, cel mai frumos e
mersul la trap,
Iar la porci mărgăritarul
călcat în picioare.

De omizi nu vreau să vorbesc acum,
e târziu,
Au apărut fluturii de noapte și
sunt mai frumoși pe-ntuneric.

Totuși, nu pot să uit de soare,
la care cel mai frumos e cerul,
Nici de buburuze, la care
cel mai frumos e ursitul.

La lună, cel mai frumos e
privitul prin telescop,
Iar la apă cel mai frumos
e ținutul de mână.

În timp ce, la struguri,
cel mai frumos e vinul
Pentru Sfânta Împărtășanie.

CREZI?

Când nu știi ce știi, nici ce faci, nici ce vrei,
Când nu poți ce știi, nici ce vrei, nici să faci,
Când gândul se rupe în gânduri
străine de bine,
Când vorba se umple de vorbe de rău,
Când inima plânge de dor,
cu suspine,
Iar ochii se zbat și clipesc,
cerându-ți adău,
Inspiră "Doamne, iisuse", expiră tristețea
Și CREDE!

Când timpul se pierde și nori se adună,
Când oameni tot vin,
dar Dumnezeu a plecat,
Când mintea ți-e trasă în jos, spre păcat,
Când lumea te biruie, Lui Hristos i-ai dat
drumul la mână,
Când duhuri vrăjmașe pentru tine se bat,
Iar sfinții din Ceruri ajutoru-l amână,
Inspiră "Doamne, iisuse", expiră durerea
Și CREDE!

Când poftele urlă, sângele fierbe
și carnea îți cere,
Când ești gonit de dureri spre plăcere,
Când rugăciunea e seacă, mică și grea,
Când ești deja strâns lipit de pământ,
Când Cerul îți plânge ispita cea rea,
Iar demonii-ți cântă zborul cel frânt,
Inspiră "Doamne, Iisuse",
expiră-ți păcatul
Și CREDE!

Când totu-i pe dos, josul e sus
și răul e bun,
Când meciu-i aproape pierdut,
portarul căzut,
Când ești mințit, înșelat, alungat și certat,
Când nu mai poți să vezi clar, nici să simți,
Când nu-ți mai scoate plămânul
nici un oftat,
Iar în tine-i eclipsă de soare cu dinți,
Inspiră "Doamne, Iisuse",
expiră-ți necazul
Și CREDE!

ROZA GÂNDURILOR

E zi, e lumină, sfinții privesc,
Pe boltă – Tatăl și Fiul și Duhul Ceresc,
Măicuța-mi zâmbește-așa fin,
Dar gândul mă fură, puțin cu puțin.

E seară, e pace, timp e destul,
În casă e cald, afară – aul,
Aerul bun și curat intră pe geam,
Dar gândul îmi fură și ce am, și ce n-am.

E noapte, e momentul să tac,
Să-mi bag mintea-n inimă, ca într-un sac,
Boabele curg, rând pe rând,
Dar minte-ai furată, gând după gând.

E dimineață, e început, e elan,
Domnul e bun, îmi ridică ochii-n tavan,
Am primit înc-o zi, înc-o șansă de-a fi,
Gând rău și străin, de unde tot vii?

E zi, e lumină, sfinții privesc...

IUBIREA

Iubirea cea adevărată e dumnezeiască,
E roada duhului,
Desprinsă voii trupului.

Iubirea cea adevărată e smerită,
Abia te-atinge,
Nu te-aștepta să strige!

Iubirea cea adevărată e curată,
Se vede limpede,
Se-aprinde repede.

Iubirea cea adevărată este liberă,
Acceptă și iartă,
Îndură și poartă.

CUM?

Când se întâlnesc păpădiile cu vântul
Și marea strânge-n pumnul ei apusul,
Iar stelele se nasc, firesc,
Cum nu iubești, de ce iubesc?

Când glasul se lipește de cuvinte
Și inima tresare-n minte,
Iar sângele se zbate pe coclaur,
Cum de tu pleci, de ce eu stau?

E toamnă iarna asta verde
Și toată grija vieții-n Cer se pierde,
Iar norii se adună pe tavan,
Cum de tu dormi, de ce somn n-am?

S-a risipit furtuna-ntr-un pahar
Și ceaiul de isop ne-aduce har,
Iar rugăciunea curge ne-ncetat,
Cum de tu vii,
de ce eu n-am plecat?

SMERIȚI CU DUHUL

Există o cale, care le întrece pe toate,
E cea mai frumoasă și strâmtă
Și, deși cea mai curată, adesea uitată.

Mă întreb dacă nu cumva, poate,
Chiar ăsta-i motivul: că nu-i prea umblată,
Iar cei puțini, care trec, nu aruncă
ambalaje de ciocolată.

Nici pet-uri de bere sau coji de semințe,
Nici scrum de țigară sau marfă stricată,
Ori resturi de carne adânc frământată.

Probabil că cei care trec pe aici
nu au dependențe,
Nu cară bagaje sau vreo privire ciudată,
Au doar puterea credinței în inimă încrustată.

Trec liberi și blânzi, cu privirea plină de sens,
Fără resentimente sau amintiri de-altădată,
Zburdând fericiți chiar pentru-o
coajă de pâine uscată.